

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **IRAM CZ, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Krakovská 7/1392, zastoupeného Mgr. Jiřím Černým, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti **ENTRUST, s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Osadní 28/1053, zastoupeného JUDr. Robertem Zugarem, advokátem se sídlem Praha 3, Laubova 8, v řízení o kasační stížnosti zúčastněné osoby proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2006, č. j. MHMP/258127/2005/OST/No (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo ve smyslu § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 (dále též „stavební úřad“) ze dne 29. 9. 2005, č. j. OUR-173/05/08576-ob.99/Mal. Tímto rozhodnutím, vydaným v režimu § 39 a § 41 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), bylo změněno

rozhodnutí o umístění stavby vydané Útvarem hlavního architekta hlavního města Prahy ze dne 14. 2. 1989, č. j. 19149/88, a současně povolena výjimka ze stavební uzávěry v souladu s čl. 3a vyhlášky č. 33/1999 Sb. hl. m. Prahy, o stavební uzávěře ve velkých rozvojových územích hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Městský soud rozsudkem ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 - 76, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku, s odkazem na znění § 8 písm. a) až c), § 32 odst. 1, § 37 odst. 1 a § 41 odst. 1 stavebního zákona, označil žalobu za důvodnou. Uvedl, že z dikce § 41 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že územní rozhodnutí lze nahradit rozhodnutím novým, to ale jen za splnění zákonem stanovených podmínek. Těmi jsou změna územně plánovací dokumentace, změna jiných podkladů pro územní rozhodnutí nebo změna podmínek v území. Rozhodnutí o umístění stavby přitom řeší způsob, jakým bude konkrétní stavba v území situována. Toto řešení je jedinečné, určené výlučně pro danou stavbu a navazuje na něj stavební řízení a v něm vydané rozhodnutí o povolení konkrétní stavby. Tato dvě současně existující rozhodnutí jsou pak veřejnoprávním titulem k realizaci stavby. Zákon pamatuje na situace, kdy dojde během času ke změně územně plánovací dokumentace, a tedy i podmínek k ochraně veřejných zájmů, za kterých byla konkrétní stavba v území umisťována. Stavební úřad potom z vlastní iniciativy, nebo na návrh, územní rozhodnutí nahradí rozhodnutím novým a stanoví v něm nové podmínky. Zásadně tedy v novém územním rozhodnutí zůstává stavba identická, jen se mění podmínky jejího umístění, jako odraz změny územně plánovací dokumentace. V přezkoumávaném případě však městský soud poukázal na to, že ačkoli bylo původní územní rozhodnutí ze dne 14. 2. 1989, č. j. 19149/88, nahrazeno jiným, nejednalo se o změnu původního rozhodnutí, ale fakticky o vydání územního rozhodnutí zcela nového, kterým byla v území umístěna stavba zcela odlišná. Stavební úřad tedy vedl nové územní řízení, aniž by postupoval podle § 32 stavebního zákona, což městský soud označil za jednoznačné obcházení zákona. Považoval za zřejmé, že v přezkoumávaném případě nastala situace předvídaná § 40 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého rozhodnutí o umístění stavby a o využití území pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení navrhovatele nebo jeho právního nástupce, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje. Takto také měl být návrh zúčastněné osoby, jako právního nástupce původního navrhovatele (Českých energetických závodů), stavebním úřadem hodnocen. Dále se městský soud zabýval otázkou účastenství žalobce v řízení o povolení výjimky ze stavební uzávěry. Z § 34 odst. 2 stavebního zákona, který definuje okruh účastníků řízení o stavební uzávěře, dovodil, že stejný okruh účastníků je platný i pro řízení o povolení výjimky ze stavební uzávěry a že tedy účastníkem řízení o povolení výjimky ze stavební uzávěry není jen navrhovatel (zúčastněná osoba). Z tohoto důvodu označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to i v části, kterou byla povolena výjimka ze stavební uzávěry, neboť není zřejmé, v čem konkrétně spočívá odůvodněnost tohoto povolení. Konečně městský soud, s odkazem na § 40 odst. 4 stavebního zákona, dospěl k závěru, že stavební zákon počítá s právním nástupnictvím stavebníka, přestože nerozlišuje, zda se jedná o singulární nebo univerzální sukcesí. Nepochybuje tedy o tom, že oprávnění a závazky z původního územního rozhodnutí na navrhovatele (tj. zúčastněnou osobu) přešly.

S ohledem na shora uvedené závěry považoval městský soud řešení dalších žalobních námitek za nadbytečné.

Proti tomuto rozsudku brojila zúčastněná osoba (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tomuto návrhu však Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 10. 2008, č. j. 2 As 68/2008 - 121, nevyhověl.

Podle stěžovatele je výklad § 41 stavebního zákona podaný krajským soudem nesprávný, neboť toto ustanovení nepředpokládá, že by ke změně územního rozhodnutí mohlo dojít pouze z důvodu rozporu existujícího územního rozhodnutí s příslušnou územně plánovací dokumentací. Stěžovatel uvádí, že původní územní rozhodnutí bylo vydáno v době platnosti územního plánu schváleného usnesením vlády ČSR č. 23 ze dne 21. 1. 1986. Ten byl následně změněn usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 37/1 ze dne 24. 2. 1994. Aktuálně platný je pak územní plán sídelního útvaru Hlavního města Prahy, schválený usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999. V průběhu doby tedy byla naplněna podmínka umožňující změnu územního rozhodnutí, a to změna územně plánovací dokumentace. Taktéž byla podle názoru stěžovatele naplněna i další (alternativní) podmínka § 41 odst. 1 stavebního zákona, a to změna jiných podkladů pro územní rozhodnutí. Za podklady územního rozhodnutí stěžovatel považuje zejména samotný návrh na zahájení územního řízení s veškerou zákonem požadovanou dokumentací (situační výkresy, architektonické a urbanistické začlenění stavby do území, atp.), neboť stavební zákon rovněž tyto dokumenty považuje za podklady územního rozhodnutí (viz např. § 35 odst. 3 a § 37 stavebního zákona). Jelikož na návrh stěžovatele došlo v průběhu doby ke změně charakteru celé stavby, jejího vlivu na okolní stavby, dopravního řešení, apod., došlo též ke změně předmětných podkladů pro územní rozhodnutí, tedy ke splnění jedné z podmínek uvedených v § 41 stavebního zákona. Taktéž poslední z podmínek § 41 stavebního zákona má stěžovatel za splněnou, neboť má zato, že změny v dopravní obslužnosti či v civilní ochraně obyvatelstva předmětného území, nebo povodně v roce 2002 lze zahrnout pod pojem *změna podmínek území*, které stavební zákona blíže nedefinuje. Ze všech uvedených důvodů má stěžovatel zato, že městský soud nedostatečně posoudil veškeré možnosti, které podle podmínek stavebního zákona umožňují realizaci procesu změny územního rozhodnutí, dostatečně se s nimi nevypořádal a nesprávně a bez opory v zákoně podmínil změnu územního rozhodnutí předchozí změnou územně plánovací dokumentace. Podstatou druhé stížní námitky je výtku městskému soudu, že se nedostatečně seznámil se spisem, neboť jinak by zjistil, že na původní stavbu již bylo vydáno stavební povolení a stavba již byla zahájena, o čemž svědčí i rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením. Vzhledem ke změně parametrů stavby bylo tedy nezbytné zajistit změnu územního rozhodnutí. Předmětem územního rozhodnutí je však stále tatáž rozestavěná a částečně k užívání povolená stavba, a proto stěžovatel nesouhlasí s tím, že nastala situace předvídaná § 40 odst. 1 stavebního zákona. Je naopak toho názoru, že podání stěžovatele nelze hodnotit jako *upuštění od záměru*, k němuž se rozhodnutí vztahuje. Ze všech uvedených důvodů navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti uvádí, že ačkoli je právním názorem městského soudu vázán, považuje důvody kasační stížnosti za správné. Institut změny územního rozhodnutí souvisí především s platností územního rozhodnutí (§ 40 odst. 1 stavebního zákona). Úkolem soudu není posuzovat míru odlišnosti původní a nové stavby. Základní otázka tedy zní, zda je původní územní rozhodnutí platné, či zda platnosti pozbylo. Vzhledem ke specifčnosti územního rozhodnutí by existence dvou platných územních rozhodnutí pro tentýž stavební pozemek představovala porušení zásady *ne bis in idem*. Argumentace soudu má i další nedostatky: Předně žalovaný upozorňuje, že možnost upustit od záměru byla ve stavebním zákoně upravena až novelou stavebního zákona č. 83/1998 Sb. (účinnou od 1. 7. 1998). Původní navrhovatel (České energetické závody) tedy nemohl před tímto datem *upustit od záměru*, jak tvrdí soud. Dále žalovaný upozornil, že pojmy *záměr* a *zahájená stavba* nejsou totožné. Od záměru lze upustit v době od vydání územního rozhodnutí do podání žádosti o stavební povolení – od okamžiku podání žádosti o stavební povolení územní rozhodnutí platnosti již nepozbývá. V daném případě však byla stavba dokonce zahájena. Původní územní rozhodnutí je tak platné, a proto byl správný i postup stavebního úřadu a žalovaného, kteří rozhodli o změně platného územního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Na prvním místě vznesl stěžovatel námitku nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Za nesprávný má přitom závěr městského soudu, že v přezkoumávaném případě neexistovaly zákonné podmínky pro změnu rozhodnutí o umístění stavby a že žalovaný měl vést zcela nové územní řízení. K uvedené stížní námitce je proto třeba posoudit, zda se změnila *územně plánovací dokumentace* nebo *jiné podklady pro územní rozhodnutí* nebo *podmínky v území*, neboť jedině za této situace je možné, aby stavební úřad na základě návrhu stěžovatele nahradil pravomocné územní rozhodnutí územním rozhodnutím novým (§ 41 odst. 1 stavebního zákona). Vzhledem k tomu, že se jedná o úvahy, které musí na prvním místě učinit samotný správní orgán (zde stavební úřad a žalovaný) a které za něj nemůže nahrazovat soud v řízení o žalobě, bylo třeba zjistit, zda jsou tyto úvahy z napadeného rozhodnutí, případně z rozhodnutí stavebního úřadu, seznatelné a zda jsou z nich patrný také důvody, na základě nichž k těmto úvahám správní orgán dospěl.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, zveřejněný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, zveřejněný pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, zveřejněný pod č. 386/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, zveřejněný pod č. 81/2004 Sb. NSS). Výše

uvedená rozhodnutí tak představují výkladové vodítko pro posouzení, zda lze úvahy a závěry správního orgánu považovat za přezkoumatelné, či nikoli.

Za účelem výše uvedeného zjištění se tedy Nejvyšší správní soud zaměřil nejprve na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí; pokud by z něj bylo zřejmé, že žalovaný shledal za splnění alespoň jednu z podmínek vyjmenovaných v § 41 odst. 1 stavebního zákona, napadené rozhodnutí by z hlediska přezkoumatelnosti obstálo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný k odvolacím námitkám účastníků řízení (mezi nimi i žalobce) citoval na str. 6 v odstavci označeném číslicí 1) znění § 41 odst. 1 stavebního zákona a uvedl k němu, že: „*Podkladem pro územní rozhodnutí je též návrh na změnu územního rozhodnutí, které je platné. Platnost územního rozhodnutí je upravena v ustanovení § 40 odst. 1 stavebního zákona a posouzení stavebního úřadu, že vede řízení o změně územního rozhodnutí, je zcela v souladu jak s ustanovením § 40 odst. 1, tak § 41 odst. 1 a 2 stavebního zákona.*“ Dále na str. 9 v odstavci označeném číslicí 1) napadeného rozhodnutí vyslovil, že: „*Tzv. jiným podkladem pro územní rozhodnutí ve smyslu § 41 odst. 1 stavebního zákona je též návrh na změnu pravomocného územního rozhodnutí. Návrh na změnu územního rozhodnutí byl projednán se všemi účastníky podle ustanovení § 34 stavebního zákona, jako kdyby bylo vedeno „nové“ řízení o umístění stavby.*“

Tyto závěry nelze pro jejich výraznou obecnost považovat za přezkoumatelné, neboť výklad pojmu *jiný poklad pro územní rozhodnutí* provádí žalovaný pouze velmi stručně, bez bližšího rozboru, zdůvodnění či případného odkazu na právní normu či ustálenou výkladovou praxi. Nadto shledává zdejší soud závěr, že návrh na změnu pravomocného územního rozhodnutí je možné považovat za *jiný podklad pro územní rozhodnutí* ve smyslu § 41 odst. 1 stavebního zákona, za značně problematický. Přijetí tohoto výkladu za obecně platný by totiž znamenalo, že by již samotným podáním jakéhokoli návrhu byla splněna jedna z podmínek pro provedení změny územního rozhodnutí. Stavební úřad by tím pochopitelně nebyl zbaven povinnosti posoudit návrh v intencích požadavků § 37 stavebního zákona, nicméně další, alternativní důvody pro možnou změnu územního rozhodnutí, uvedené v § 41 odst. 1 stavebního zákona, by tím *eo ipso* pozbyly smysl. Takový výklad předmětného pojmu je zcela neudržitelný. Hovoří-li totiž § 41 odst. 1 stavebního zákona o *jiných podkladech pro územní rozhodnutí*, směřuje tím mimo jakoukoli pochybnost k případům revokace původních stanovisek vydaných dle § 36 odst. 3 stavebního zákona, změně postojů účastníků předcházejícího územního řízení k umísťované stavbě apod.

Nepodal-li tedy stavební úřad ve svém rozhodnutí dostatečné odůvodnění, jaké konkrétní atributy musí naplnit pojem *jiné podklady pro územní rozhodnutí* tak, jak jej používá § 41 odst. 1 stavebního zákona, nepokusil-li se žalovaný alespoň o dodatečné rámcové vysvětlení tohoto neurčitěho pojmu a omezil-li se bez dalšího pouze na neakceptovatelné konstatování, že tímto jiným podkladem může být i návrh na změnu územního rozhodnutí, pak z takového odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný při posuzování konkrétního případu veden, jak pojímá neurčitý právní pojem uvedený v § 41 odst. 1 stavebního zákona a proč by právě jen samotný návrh na změnu územního rozhodnutí měl ke změně územního rozhodnutí postačovat. Nelze nevidět, že právě použití neurčitěho právního pojmu ve stavebním zákoně klade na stavební úřad (a potažmo žalovaného) zvýšené argumentační nároky; to vše se pak musí projevit

ve formulační a logické kvalitě vydaného rozhodnutí. To ostatně lze vyčíst například i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73 (zveřejněném pod č. 701/2005 Sb. NSS) a nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 4. 1997, sp. zn. III. ÚS 66/97, (in Sb. n. u. US, Svazek č. 7, Usnesení č. 8, str. 357) týkajících se neurčitých právních pojmů. Dospěl-li tedy městský soud k závěru, že podmínky § 41 odst. 1 stavebního zákona na straně stěžovatele naplněny nebyly, jedná se o závěr předčasný, neboť tím městský soud *de facto* nahradil v napadeném rozhodnutí absentující úvahu žalovaného.

Městský soud potom sice správně napadené rozhodnutí zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení, avšak učinil tak podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, a nikoli v režimu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Nadto je třeba uvést, že důvody nezákonnosti tak, jak je městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, plně neobstojí. Označil-li totiž městský soud postup žalovaného, resp. stavebního úřadu, jež namísto vydání nového územního rozhodnutí přistoupil ke změně původního územního rozhodnutí podle § 41 odst. 1 stavebního zákona, za obcházení zákona, pak se nijak nevypořádal s otázkou, proč má za to, že původní územní rozhodnutí pozbylo platnosti, a jaké skutečnosti tomu nenasvědčují. Odvolává-li se v této souvislosti na institut *upuštění od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje* (§ 40 odst. 1 stavebního zákona), opomíjí, že z logiky věci nelze upustit od záměru tam, kde již bylo vydáno na územní rozhodnutí navazující stavební povolení, nebo dokonce tam, kde s realizací stavby bylo již započato (srov. § 40 odst. 1 stavebního zákona, věta první za středníkem); tato dílčí nesprávnost závěru městského soudu však na zákonnost jeho rozsudku jako celku nemá vliv.

Nejvyšší správní soud konečně cítí potřebu vyjádřit se v nejobecnější rovině i k dalším podmínkám pro změnu pravomocného územního rozhodnutí vyjmenovaným v § 41 odst. 1 stavebního zákona, neboť i jejich splnění se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává. Zde zaprvé upozorňuje, že i pojem *podmínky v území* lze označit za neurčitý právní pojem, a proto lze v jeho souvislosti plně odkázat na závěry vyslovené výše k *jiným podkladům územního rozhodnutí*. Zadruhé je potřebné zdůraznit, že jak změna *podmínek v území* či změna *jiných podkladů pro územní rozhodnutí*, tak i změna *územně plánovací dokumentace* musí v návrhu podle § 41 odst. 1 stavebního zákona nalézt svůj odraz, přičemž u prvních dvou (právně neurčitých pojmů) je zapotřebí, aby navrhovatel vymezil, o kteřé konkrétní podmínky v území či jiné poklady pro územní rozhodnutí se jedná a hlavně jakým způsobem změnu územního rozhodnutí odůvodňují. Nadto, je-li zřejmé, že sice ke změnám uvedeného charakteru došlo, avšak bez sebemenší vazby ke konkrétnímu území a stavbě v něm situované, případně v situaci, kdy je návrh evidentně motivován jinými skutečnostmi, vzniká podezření, že se poukaz na tyto změny v návrhu objevuje ryze účelově, a v tomto smyslu s ním také musí stavební úřad naložit.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že zrušující rozsudek městský soud opřel o dva hlavní důvody. Na prvním místě se jednalo o již zmiňované nesplnění podmínek pro změnu územního rozhodnutí zakotvených v § 41 odst. 1 stavebního zákona; na místě druhém vytkl žalovanému nesprávně vymezený okruh účastníků řízení o výjimce ze stavební uzávěry (§ 34 odst. 2 stavebního zákona) a chybějící úvahu, v čem konkrétně spočívá odůvodněnost povolení této výjimky. Kasační stížnost však vůči druhému

zrušujícímu důvodu vůbec nebrojí. Z uvedeného důvodu tedy, i kdyby zdejší soud shledal předmětnou kasační stížnost za důvodnou, rozsudek městského soudu stále alespoň v jednom důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí obстоjí. K obdobné situaci se zdejší soud vyjádřil ve své dřívější rozhodovací činnosti, a to v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 6 As 3/2007 - 72, dostupném z <http://www.nssoud.cz>: „Zruší-li soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalobou napadené rozhodnutí ze dvou důvodů, přičemž první z důvodů zrušení plně neobstojí vzhledem k tomu, že závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí byl učiněn toliko na základě ničím nepodloženého zjištění, není tato skutečnost důvodem pro zrušení rozsudku v řízení o kasační stížnosti, obstojí-li druhý důvod zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud provede pouze dílčí korekci rozhodnutí soudu ve vztahu k prvnímu důvodu zrušení rozhodnutí správního orgánu.“ Tento názor byl potvrzen i rozhodnutím rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007 (dosud nepublikováno).

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že vzhledem k tomu, že kasační stížnost úspěšně zpochybnila toliko dílčí část odůvodnění rozsudku městského soudu, aniž by to však vedlo i ke zpochybnění jeho výroku, a to navíc za situace, kdy kasační stížnost do dalšího zrušovacího důvodu ani nemířila, nezbylo mu, než kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel (tj. zúčastněná osoba) a žalovaný byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, nebylo prokázáno, že by mu nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu